

Statsborgere fra Afghanistan

Nævnet stadfæstede i [sommeren] 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk tajik fra Parwan provinsen, Afghanistan og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter krigen. Videre ønsker hun ikke at vende tilbage til Afghanistan, fordi hun ingen familiemedlemmer har i landet.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes ægtefælle og søn blev slået ihjel af Taliban, hvorfor hun flygtede til Pakistan. På et for ansøgeren ukendt tidspunkt flyttede hun tilbage til Afghanistan. Herefter blev hendes søn, [K.S.], tvunget til at modtage undervisning i koranen, ligesom Taliban ville tvinge ham til at blive uddannet militært.

Ansøgeren har videre forklaret, at det er svært for alle at leve i Afghanistan, og at hun ønsker at bo i Danmark, hvor hendes familie bor. Endelige har hun henvist til, at hun lider af posttraumatisk stres syndrom.

Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen i anledning af, at ansøgeren som nyt og ikke nærmere underbygget asylmotiv har henvist til, at hendes datters tidligere mand efter skilsmisse fra datteren vil skade ansøgeren og hendes familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan.

Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder at hverken ansøgerens afdøde ægtefælles konflikt med Taliban der ligger mange år tilbage i tiden, eller den omstændighed, at hendes søn ved en enkeltstående lejlighed for omkring fem år siden blev søgt hvervet til Taliban, sandsynliggør, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan er i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af § 7, stk. 2. Ansøgerens ønske om at leve i Danmark med sin familie og det oplyste om hendes helbredsmæssige forhold kan ikke begrunde asyl og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hendes datters tidligere mand efter skilsmisse fra datteren vil skade ansøgeren og hendes familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan. Denne forklaring, som ansøgerens søn er fremkommet med, tilsidesætter nævnet som konstrueret i anledning af anonyme oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren og hendes søn bevidst har afgivet urigtige oplysninger med henblik på at opnå asyl i Danmark. Nævnet har herved tillagt det vægt, at ansøgeren og hendes søn tidligere under sagen har oplyst, at datteren var forsvundet, og nu under nævnsmødet har forklaret, at de kort efter indrejsen i Danmark i 2010 kom i forbindelse med datteren og fik oplyst, at hun var gift og boede i USA. Ansøgerens søns forklaring i nævnsmødet om, at han afgav den urigtige oplysning, fordi han ikke ønskede at involvere sin søster i sagen, er ikke troværdig.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Nævnet stadfæstede i [sommeren] 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk pashtun fra Mazar-e Sharif, Afghanistan og tilhører ikke en religion. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin faders fjender.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans fader var en højtstående politiofficer i Mazar-provinsen under Najjubullahs regering. Da Najjubullah tabte magten, fik ansøgerens fader problemer med de hellige krigere, hvorfor han boede i skjul. Faderen bad sin fætter, [A], om at flytte hjem til familien, hvilket han gjorde. Familiens bopæl blev jævnlige opsøgt og ransaget af de hellige krigere, som ledte efter ansøgerens fader. En dag blev [A] pågrebet og tilbageholdt af hellige krigere, men det lykkedes ham at flygte, hvorefter han tog ophold hos en ven. Ansøgerens broder, [B], fulgte [A]s familie hen til [A]. Herefter kom ansøgerens fader tilbage til familiens bopæl, og en nat blev han og ansøgerens broder taget af Taliban. Senere blev begge deres lig fundet på en mark. Ansøgeren og hans moder udrejste herefter til Pakistan, hvor de tog ophold hos ansøgerens faders ven, [C], i seks til syv år. Herefter valgte de på grund af ansøgerens moders helbred at tage tilbage til Afghanistan. De tog ophold hos [C]s svigerfar i [by X], da de ikke turde tage tilbage til Mazar-provinsen. Et par måneder efter de var kommet til [by X], kom Taliban til området, og ansøgeren fik besked på at gå i moské fem gange om dagen. Derudover modtog ansøgeren undervisning af en mullah to gange dagligt. Ansøgeren havde meget svært ved at læse koranen og fik derfor flere gange tæsk af mullahan. Omkring to år efter de var kommet til [by X], blev deres bopæl en aften opsøgt af mullahan og to andre mænd. De sagde, at Taliban-rådet havde besluttet, at ansøgeren skulle sendes til Waziristan og tage en uddannelse inden for islam, ligesom han skulle deltage i jihad, og at det var muligt, at han skulle være selvmordsbomber. De tog et fotografi af ansøgeren og sagde, at de ville komme og hente ham nogle dage efter. Tidligt næste morgen udrejste ansøgeren og hans moder af Afghanistan.

Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen i anledning af, at ansøgeren som nyt og ikke nærmere underbygget asylmotiv har henvist til, at hans søsters tidligere mand efter skilsmisse fra søsteren vil skade ansøgeren og hans familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan.

Flygtningenævnet finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om drabet på hans fader og storbroder og om Talibans senere forsøg på at hverve ansøgeren, idet forklaringen herom i det væsentlige har været konsistent og fremstået som selvoplevet. Nævnet finder imidlertid, at hverken det forklarede om ansøgerens faders konflikt med Taliban, da ansøgeren var 6-7 år gammel, eller den omstændighed, at ansøgeren ved en enkeltstående lejlighed for omkring fem år siden blev søgt hvervet til Taliban, sandsynliggør, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan er i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at disse begivenheder ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren må anses for at være uprofileret i forhold til Taliban.

Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hans søsters tidligere mand efter skilsmisse fra søsteren vil skade ansøgeren og hans familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan. Denne forklaring tilsidesætter nævnet som konstrueret i anledning af anonyme oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren og hans moder bevidst har afgivet urigtige oplysninger med henblik på at opnå asyl i Danmark. Nævnet har herved tillagt det vægt, at ansøgeren i [vinteren] 2012 ved udfyldelsen af ansøgningsskema oplyste, at søsteren var forsvundet, og nu under nævnsmødet har forklaret, at han og moderen kort efter indrejsen i Danmark i 2010 kom i forbindelse med søsteren og fik oplyst, at hun var gift og boede i USA. Ansøgerens forklaring i nævnsmødet om, at han afgav den urigtige oplysning, fordi han ikke ønskede at involvere søsteren i sagen, er ikke troværdig.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Nævnet meddelte i [foråret] 2015 klagerne afslag på genoptagelse af sagen.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet kan således henholde sig til sine beslutninger [fra sommeren] 2014, hvori nævnet blandt andet udtalte, at forklaringen om, at SN’s [(klagerens søsters/datters)] tidligere ægtefælle efter skilsmissen fra SN vil skade klagerne og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan, måtte tilsidesættes som konstrueret i anledning af anonyme oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at klagerne bevidst havde afgivet urigtige oplysninger med henblik på at opnå asyl i Danmark. Nævnet lagde herved vægt på, at klagerne tidligere under sagerne oplyste, at SN var forsvundet, mens [K.S] under nævnsmødet forklarede, at han selv og moderen kort efter indrejsen i Danmark i 2010 kom i forbindelse med SN og fik oplyst, at hun var gift og boede i USA. Nævnet fandt, at forklaringen om, at [K.S] afgav den urigtige oplysning, fordi han ikke ønskede at involvere søsteren i sagen, fremstod utroværdig. Nævnet stadfæstede på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet finder ikke, at de yderligere fremsendte oplysninger vedrørende SN’s konflikt med sin ægtefælle og de som følge deraf angiveligt fremsatte trusler mod klagerne kan føre til en ændret vurdering. Der er således fortsat ikke er fremkommet en troværdig forklaring på, hvorfor klagerne oprindeligt oplyste, at de havde mistet kontakten til SN. Det forekommer ligeledes fortsat utroværdigt, at klagerne ikke på et tidligere tidspunkt har oplyst om deres families konflikt med SN’s tidligere ægtefælles familie, fordi de ikke ønskede at involvere SN i sagen, særligt henset til at SN’s ægtefælle skulle være ud af en magtfuld afghansk familie og skulle have fremsat alvorlige trusler mod klagerne.

Nævnet kan således fortsat ikke lægge til grund, at klagerne som følge af SN’s konflikt med sin ægtefælle har modtaget konkrete og alvorlige trusler, eller at klagerne som følge af SN’s konflikt med sin ægtefælle i øvrigt vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan.

Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at de nu fremsatte oplysninger om, at [K.S] ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive udsat for forfølgelse som følge af, at han ikke er troende, kan føre til en ændret vurdering.

Nævnet bemærker herved, at der ikke i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er fremkommet nye oplysninger om [K.S.]s overbevisning eller aktiviteter som ikke-troende. Som det fremgår af nævnets beslutning [fra sommeren] 2014 lagde nævnet til grund, at [K.S] ikke er religiøs. Nævnet har således allerede taget stilling til oplysningerne herom.

Flygtningenævnet bemærker hertil, at [K.S] ikke tidligere under sagens behandling, hverken over for Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, har påberåbt sig dette forhold som asylmotiv, men kun har oplyst, at han ikke er troende og ikke ønsker at leve sit liv på en løgn. [K.S] har således ikke tidligere oplyst om nogen konflikter, eller forventninger herom, som følge af, at han ikke er troende, ligesom der ikke i øvrigt ikke er fremkommet konkrete oplysninger om sådanne i forbindelse med genoptagelsesansøgningen.

Nævnet kan øvrigt henvise til, at det fremgår af Landinfos rapport: ”Respons. Afghanistan: Risiko for overgreb ved retur for ateister/personer som har forlatt islam”, udgivet 7. april 2009, at:

”Dersom personen ikke uttaler sin ateisme åpent er det nærliggende å tro at vedkommende ikke vil få problemer. Avhengig av hvor vedkommende bor vil det også være mulig å ikke delta i muslimske tradisjoner som fredagsbønn, faste etc. Aksepten for dette vil være høyere i urbane strøk og mindre i rurale strøk/ på landsbygda.”

Af Landinfos rapport: ”Situasjonen for kristne og konvertitter”, udgivet 1. september 2013, fremgår det, at: ”En representant for en stor internasjonal organisasjon gav i 2006 uttrykk for at en konvertit ikke vil ha problemer med å holde sin tro skjult i Kabul og andre store byer. Landinfo mener at det vil være enklere og mulig å unnlate å følge opp islamske ritualer i de store byene enn på landsbygda. (...) I Kabul er det også større variasjon i innbyggernes grad av religiøsitet, svakere sosial kontroll og generelt mindre tradisjonelt miljø.”

Endelig fremgår det af Landinfos rapport: ”Respons, Afghanistan, Ateister, Hvordan er situasjonen for ateister i Afghanistan” udgivet 26. august 2014, at: ”En representant for en menneskerettighetsorganisasjon bekreftet at det i det afghanske samfunnet er lav toleranse for kritikk og religiøse meninger som strider mot islam. Ifølge representanten avhenger faren for sanksjoner av hvorvidt synspunkterne eller kritikken bliver offentlig kjent. (...) For ateister og ikke-troende er situasjonen annerledes. I motsetning til konvertitter som gjennom religiøs praksis viser sin tilhørighet til en annen religion, er det vanskeligere å identifisere en ikke-troende. Kilden hevdet at så lenge en ateist/ikke-troende ikke viser respektløshet overfor islam i det offentlige rom, vil vedkommende ikke utsettes for sanksjoner.”

Flytningenævnet bemærker, at [K.S] etter det oplyste ikke på noget tidspunkt, hverken i Afghanistan eller etter udreisen, har vært synlig aktiv om sine synspunkter omkring religion eller på anden måte deltager i den offentlige debat.

Nævnet finder herefter ikke, at [K.S], der kommer fra Mazar-e Sharif og som fremstår helt uprofilert, ved en tilbakevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgrep som følge af, at han ikke er troende.

Flytningenævnet finder således fortsatt ikke, at de afghanske statsborgere [K.S] og [M.S.] har sandsynliggjort, at de ved en tilbakevenden til Afghanistan er i reel risiko for forfølgelse eller overgrep omfattet af udlændingelovens § 7.

Oplysningerne om, at [K.S] ikke har været i Afghanistan i 14 år og dermed ikke har mulighed for at beskytte sig selv eller sin handicappede moder kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at [K.S] er en ung og rask mand.

Det påhviler fortsatt [K.S] og [M.S.] at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelserne [fra sommeren] 2014 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt klagerne ikke udrejser frivilligt, kan de, som det fremgår af nævnets beslutning [fra sommeren] 2014, udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.”

Nævnet meddelte i [sommeren] 2015 klagerne afslag på genoptagelse af sagen.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at nævnets bevisbedømmelse sker på baggrund af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere, herunder Afghanistan. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag.

For så vidt angår den konkrete sag bemærker Flygtningenævnet, at der ikke er fremkommet nye væsentlige oplysninger om klagerens konflikter i hjemlandet i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for nævnets beslutninger [fra sommeren] 2014 og [fra foråret] 2015.

Flygtningenævnet finder ikke, at der begået sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af den oprindelige asylsag eller den første genoptagelsesansøgning, men at det af Dansk Flygtningehjælp anførte i den henseende alene er udtryk for uenighed i nævnets bevisbedømmelse, herunder bedømmelse af det foreliggende baggrundsmateriale.

For så vidt angår oplysningerne om den mandlige klagers aktiviteter i Danmark, skal Flygtningenævnet bemærke, at det fremgår af den fremlagte dokumentation, at den mandlige klager følger Facebook grupperne: ”Agnostic Talk”, ”Agnosticism”, ”Iranian Atheists & Agnostics”, ”Atheist”, og at han er medlem af og angiveligt har administratorrettigheder til Facebooksiden ”HAB organisation”. Det fremgår videre, at den mandlige klager flere gange i [foråret] 2015 har delt opslag fra de ovennævnte Facebookgrupper på sin egen Facebookside. Endeligt fremgår det, at den mandlige klager [i foråret] 2015 har modtaget en personlig besked fra en person ved navn [A. M.], hvori vedkommende opfordrer den mandlige klager til at trække sine udsagn tilbage og vende tilbage til islam og truer med at angive den mandlige klager til myndighederne, såfremt han ikke gør dette.

Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige klager hermed har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige klager alene har haft begrænset aktivitet på Facebook, og nævnet finder som følge heraf ikke, at den mandlige klager derved har profileret sig i nogen særlig grad, eller at den mandlige klager har sandsynliggjort, at han har bragt sig i et modsætningsforhold til personer i hjemlandet. Det fremgår således alene af den fremsendte

dokumentation, at klageren som følge af sin aktivitet har modtaget henvendelse fra én enkelt person, hvis position i Afghanistan og relation til klageren i øvrigt fremstår helt udokumenteret.

Flygtningenævnet kan heller ikke lægge den nu fremkomne forklaring på, hvorfor klagerne ikke tidligere oplyste om SN's [klagerens søsters/datters] konflikt og de som følge deraf angiveligt afledede trusler mod familien til grund.

Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Flygtningehjælpens brev til FN's Menneskerettighedskomiteé, at SN's tidligere ægtefælle har ringet til den mandlige klagers herboende storebroder på et tidspunkt inden klagerens samtale med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2013, for at få dennes støtte til at fordømme SN. Det fremgår videre af brevet til Komiteén, at den mandlige klager ikke var klar over de af SN's tidligere ægtefælle fremsatte trusler på tidspunktet for samtalen med Udlændingestyrelsen, idet hans storebroder ikke havde oplyst den mandlige klager herom, da broderen ikke ville blande ham ind i konflikten.

Det fremgår af samtalereferatet [fra vinteren] 2013 vedrørende den kvindelige klagers samtale med Udlændingestyrelsen, at hendes herboende søn, den mandlige klagers broder, var til stede under samtalen.

Flygtningenævnet finder, at det fremstår utroværdigt og usandsynligt, at den mandlige klagers broder ikke skulle have gjort den mandlige klager bekendt med oplysningerne om SN's konflikt med sin tidligere ægtefælle og de som følge deraf fremsatte trusler mod klagerens familie henset til, at SN's ægtefælle skulle være ud af en magtfuld afghansk familie og skulle have fremsat så alvorlige trusler mod klagerne, at de på den baggrund frygter asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det er endvidere påfaldende, at den mandlige klagers broder ikke selv oplyste om dette forhold til Udlændingestyrelsen, idet det fremgår af den kvindelige klagers samtalereferat [fra vinteren] 2013, at han deltog i den kvindelige klagers samtale, ligesom han fremkom med bemærkninger til referatet, herunder om, hvad der var klagerens asylmotiv.

Flygtningenævnet finder endvidere fortsat, at forklaringen om, at den mandlige klager oprindeligt afgav urigtige oplysninger om SN, fordi han ikke fandt det relevant at oplyse om hende, og fordi han ikke ønskede at involvere hende i sagen, fremstår utroværdig.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klagerne ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Det forhold, at den afghanske ambassade i Oslo i en note verbale har opfordret til at indstille tvangsmæssige udsendelser til Afghanistan er ikke relevant for den asylretlige vurdering af sagen. Det bemærkes i den forbindelse, at Danmark ifølge Rigspolitiet siden den omhandlede note verbale, i samarbejde med de afghanske myndigheder har gennemført flere tvangsmæssige udsendelser til Afghanistan.

Vedrørende henvisningen til den kvindelige klagers helbred og Justitsministeriets (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) afslag på humanitært ophold, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse oplysninger ikke i sig selv er af asylrelevant karakter. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til meddelelse af opholdstilladelse af andre, mere humanitært prægede årsager. Kompetencen hertil henhører under ministeriet.

Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet klagerne har en verserende sag for FN's Menneskerettighedskomiteé, og i den forbindelse har fået udsat deres udrejsefrist indtil videre."

